

Pokračujeme v ukázkách z obsáhlého bilancování nacionálních snah za více jak první dekádu od převratu v devětaosmdesátém. Autory těchto rozvah, publikovaných v časopise Národní myšlenka v letech 2003 až 2005, jsou přitom sami nacionálové, národovci a konzervativci nejrůznějšího ražení a odstínů, činní v odporu proti globalismu a jeho zdejšími demoliberálními a levičáckým propagandistům, resp. kolaborantům.

Nepřehlédnutelným znakem této tzv. demokracie je úporné lpění na vytvoření multikulturní a multietnické společnosti; dále pak snaha o likvidování křesťanské kultury a náboženství, zvláště katolictví; vidíme i špatně maskovanou snahu o pouštění žilou bílé rase neustálým přistěhovalcům Arabů, černochoů, Asiatů a všech těch neevropských, nekřesťanských „vetřelců“, toužících po naplnění svého břicha, kterým je systematická a dennodenní práce cizí. Důsledek zednářské imigrační politiky je ten, že tito „přistěhovalci“ s sebou přinášejí, kromě záhadných nemocí, i svou kulturu a náboženství, které jsou v příkrém rozporu s tradicí Evropy, což vede k postupnému napětí mezi nimi a autochtonním evropským obyvatelstvem.

(...) budou vytvářet svoje vlastní územní enklávy - kam se mimochodem i policie za bílého dne bude bát vjet autem, neboť by se okamžitě stala terčem útoku rozdivočelých dětí a i dospělých. (...) Co pro nás z toho, co bylo řečeno, vyplývá? Jako národ bychom si měli vzít příklad z druhé republiky, vrátit se k Bohu a svatováclavské tradici: žít zadobře se všemi nejbližšími sousedy, neboť s nimi budeme muset sdílet tento geopolitický prostor, ať chceme nebo ne. Individuálně především: stát pevně na pozicích mravnosti, křesťanství a národovectví - z těchto pilířů neuhnout. Rozšiřovat mezi lidmi světlo Kristovo. Po zkušenostech, které máme, nechtít neustále sjednocovat drobné pidistrany, je to škoda času, jejich malí Napoleonkové nemají pokoru, disciplínu a nevědí nic o síle v jednotě.

Ladislav Malý, sdružení Občané proti EU (NM 4/2003, str. 7). Upozorňujeme, že zhruba před třemi vydal p. Malý vlastní brožuru s názvem *Konec liberalismu v Česku. A co dál?*, kde tyto návrhy a výzvy rozvádí.

...jedná se o ústup z nulových pozic (...) Národní hnutí postrádá prostředky (počínaje samozřejmě penězi), ale také lidi, a ty ještě více než před nedávnou dobou. Důležitou je otázka, čím je to způsobeno. Část činných národovců samozřejmě odpadla přirozeným postupem – ti, kdož coby mladíci přičichli k nacionalismu v povznesené době kolem pádu komunistické moci, mají dnes „přirozenější“ starosti týkající se rodiny a osobního života a nejsou již zdaleka tolik ochotni obětovat ze svého času, prostředků a pohodlí pro „naši věc“. To je však vcelku přirozená selekce, se kterou se musejí vyrovnávat nejen nacionalisté. Horší je však skutečnost, že národní či národně konzervativní myšlenka nedokázala oslovit přiměřený počet mladších lidí. (...) Posledních několik let pěstované spojenectví nacionalů a katolíků podle mě národnímu proudu spíš ublížilo a zisk nevidím žádný (za druhou stranu mluvit nemohu). Od počátku tento „přirozený svazek“, jak je některými představován, chápu toliko jako manželství z rozumu, navíc vzniklé pod silným vnějším tlakem (zkrátka nikdo jiný ochotný se s námi bavit nebyl k mání). Vytýkám-li však národovectví a konzervativním silám nepružnost a neschopnost adekvátně reagovat na společenské změny nastalé během poslední dekády, pak v případě tradičních katolíků někdy prostě nemám slov. (...) Vždy jsem byl zastáncem „politické akce“, tedy názoru, že nacionalismus je především politickým směrem a jako takový má vystupovat. Ale dnes, bohužel, musím napsat, že není vhodný čas pro zakládání politických stran a velký vstup do politiky pod prapory národního hnutí. Prostě na takový krok nemáme lidi. (...) Již jsme se přesvědčili, že na malé české scéně není možné národovecké síly sjednotit, že každý chce být předsedou, presidentem, vůdcem své organizace a má přitom někdy dobré, někdy hloupé důvody dívat se na ostatní jako na více či méně odlišné. Nemá cenu tím nyní mařit čas a prostředky: víme, že ke sjednocení nedojde a navíc ho ani není třeba. Co je tedy naším současným prvořadým úkolem? Podle mne máme dva: nenechat národní myšlenku zemřít na úbytě a zároveň dát konzervativnímu nacionalismu dostatečné ideové zázemí, aby byl připraven politicky vystoupit, sebere-li k tomu ovšem kdy síly. (...) Ideologii, která bude mluvit k současným lidem, k nám, žijícím Čechům, která nebude relikvií z dob punktací nebo dokonce hlasem ze záhrobí francouzských kontrarevolucionářů. (...) Jednoduše řečeno, naše úkoly jsou dnes myslet a propagovat. Musíme doufat, že máme alespoň na ně sílu.

Jan Maloušek, o. s. Národní myšlenka (NM 1/2004, str. 8)

Pokračování příště. Zúčastnění i nezúčastnění, pište: Jak to vidíte dnes?